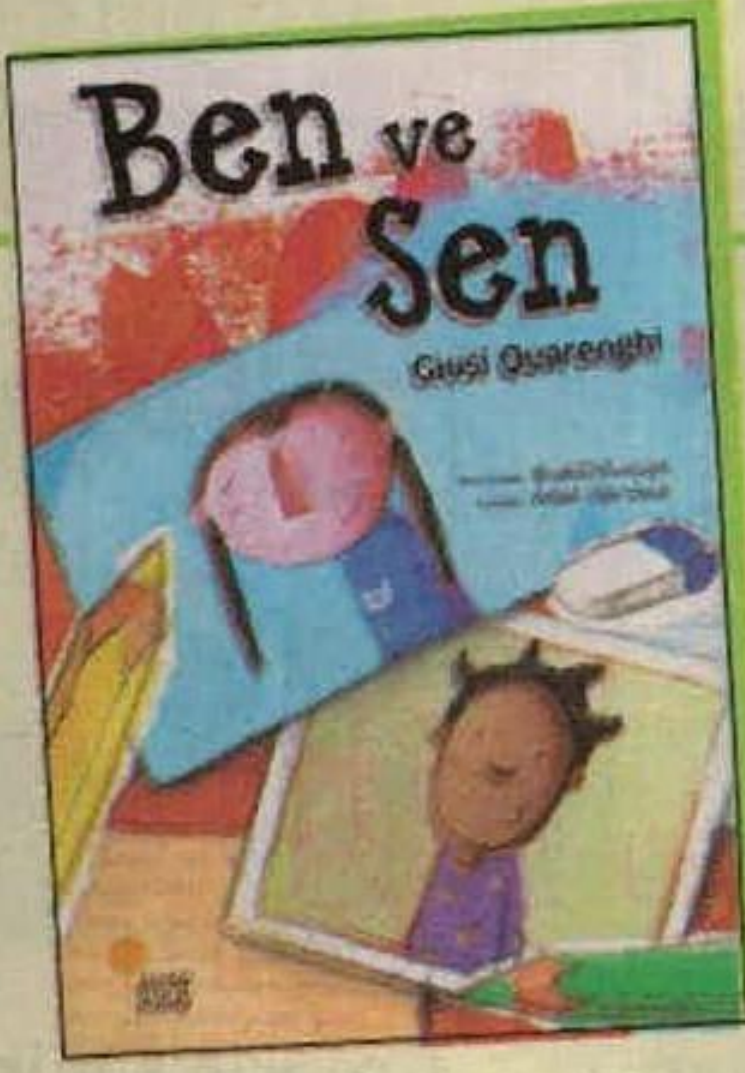

Ben ve Sen

Giusi Quanrenghi

Çev: Nilüfer Uğur Dalay

Günüşiği Kitaplığı, 80 s.

Marina'nın projesi

Yanılmıyorsam ilçe kütüphanesine ilkokulda kayıt oldum. İlk okuduğum kitap hangisiydi, nasıl seçmiştim, okuduğumda neler hissetmiştim hiçbirini anımsamıyorum ama. Ortaokul ve lisede ise okul kütüphanesinin anahtarı her keresinde benim cebimdeydi ve birçok kitapla tanıştım bu sayede.

Sonra zaman geçti. Şimdiyse şehrimin kütüphanesine halen kayıtlıyım.

Fakat müthiş bir eksiklik varmış meğer.

Hiçbir kütüphanede "Ben ve Sen" in kalbi Marina gibi bir görevliyle karşılaşmadım. Karşılaşamadım. Ve onun o projelerinden birinde olamadım.

Ben de kitabını okuduktan sonra düşünüyordum. Bu da bir şey sayılmaz mı nihayetinde?

Kütüphaneci Marina'nın oldukça sıcak bir günde aklına bir fikir düşer: Neden belirli aralıklarla oluşturduğu projelerden sıradaki, çocukların birbirlerinin yaşam öykülerini yazmaları olmasın? Bu vesileyle yazmayı, birbirlerini tanımayı, okumayı, araştırmayı ve kalplerinin haritasını yeniden çıkarmayı öğrenmezler mi? Elbette öğrenirler!

Aziza ve Beata da bu proje vesilesiyle tanışıyorlar zaten.

Birbirlerinin hayatlarına dokunmak için. Fakat onların kiminle çalışacaklarına karar verememekten kaynaklı birlikte çalışma durumu nedeniyle gerçekleşiyor. Birbirlerini seçmekten öte, birbirlerine çekiliyorlar farkında olmadan.

Biri Faslı, diğer İtalyan iki kızın hem araştırılan hem araştıran, hem hayatı öğrenilen hem başkasının hayatını öğrenen sınırlarında dolandığı hikâyeye, kuşku taşımıyor ki bu iki kız için kendine dönüp karşısındakine anlatacağı anılarını incelemesini ve karşısındakinin hayatını incelemek için didinmeyi inceliklerle işliyor. Bu dere yatağında akarken de "Ben ve sen kimiz?" sorusunu çerçeve belirleyerek, resmini çizmeye başlıyor.

Bu resim üzerinde ben de epey çalıştım. Hatta kimi zaman halen şövale-

min karşısında, fırçamın da elimde olduğunu söyleyebilirim. Şimdiye kadar kaç kutu boya harcadığımdan, yarım kalmış kaç tablomun olduğundan emin değilim. Ne ki, Beata ve Aziza gibi karşımdaki kişi hakkında öğrendiklerimi not defterlerime yazmaya da çalışmadım. Ama hakikaten sen ve ben sözcüklerinin, kalıplarının nerede başlayıp nerede bittiğini anlayabilmek için kitaplar okudum, filmler seyrettim. Halen devam ediyorum, tek bir farkla, artık anlamlandırabilmek için yazmaya da başladım. (Bu aşamada not defteri meselesine dönüş mü yapmış oluyorum bilinçli olmayan bir biçimde?)

Bütün bunları düşününce Beata ve Aziza'nın yolundan çok da ayrılmadığımı, o dere yatağında öyküyle beraber aktığımı keşfettim.

Ne de olsa Beata ve Aziza, birbirlerini tanıdıkça hem birbirlerinden hiç de farklı olmadıklarını hem de birbirlerini sevmenin yolunu keşfediyor; sen ve ben olarak, ikisinin de aslında aynı olduğunu ve denklemin elbette biz ettiğini buluyorlar.

Aziza ve Beata'nın denklemi keşfetmeleri ve kerelerce sağlamasını yapıp karşılıklı sevgilerinin artması kolay olmuyor elbet, önce kendilerinin ve sonra da aile bireylerinin önyargılarıyla başa çıkmaları, herkesin birbirini tanıması için oldukça güzel bir yemek hazırlamaları gerekiyor. Zorlu yemek, Beata'nın ailesi ve Aziza'nın annesi için müthiş gelişmelere kapı aralıyor. Aralanan bu kapıdansa Aziza, Beata'nın ev sahipliğiyle ne kadar ileri gidebileceğini öğreniyor.

Sonunda ise tarihin her döneminde ama özellikle de bu günlerde en çok dilediğimiz gerçeğe ben'in sen, sen'in ben olduğuna ve toplamın daima, hiçbir koşulda değişmeyerek, biz edeceğine işaret ediyorlar. Sonuçta birbirimizden hiçbir koşulda farkımız yok, anlıyorlar.

Ben senim.

Sen de bensin.

Bütün denklem bu.

Gerisi teferruatlar bütünü.